

Τὸν ἐξήγαγον τοῦ θαλάμου.

* *

Ἡ νύξ προβαίνει ἡσυχος. Καὶ παρ' ἡμῖν οὐδεμία μεταβολὴ ἐδηλώθη.

Πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐμφανίζεται ἡδὴ ἀνατέλλουσα ἀφόςφως, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῶς ἡ σελήνη. Φαίνεται ἐκεῖ ὡσεὶ ἐξατμίζουσα αἰθέρα τινὰ φωτεινὸν ὅστις ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων δεικνυσιν αὐτὰ ὡς ἐκεῖνα τὰ ἐν ταῖς φαντασμαγορικαῖς εἰκόσι. Ἐναντι ὑπ' αὐτὴν διακρίνεται ὁ ἐρυθρόφαιος λόφος ὁμαλῶς ἀνυψούμενος· αἱ μικραὶ τοῦ κολπώσεις ὡς πτυχαὶ κρύπτουσιν ἔτι τὸ σκότος τὰ στέρνα αὐτοῦ θωπεύει τὸ ἀργύρεον φῶς. Ἡ ταπεινὴ τοῦ χλόη, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, οἱ ὀλίγοι βράχοι καὶ τὰ φακὰ πετρώματα αὐτοῦ ποικίλως φωτιζόμενα καὶ συσκοιούμενα παρέχουσι θέαν ἐπιβλητικὴν καὶ μεγαλείαν καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἕτεροι λόφοι σκιερῶτεροι καὶ ὀπισθεν ἔτι ἄλλοι καὶ ἐν τῷ βάθει ὁ οὐρανὸς διαστίλβων, φαίνόμενος ὡσεὶ τι διαφανὲς ἀτμῶδες στρώμα. Ἡ φύσις τὴν νύκτα ταύτην ἔχει τὴν μαγείαν ἐκείνην ἣτις συγκεντροῦσα πρὸς ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν ἀποκωλύει αὐτὴν πάσης ἄλλης ἐνασχολήσεως ἐν τῇ τερψιθυμίᾳ καὶ τῷ θυμασμῷ εἰς ὃν σύρει.

Ὁ φωτεινὸς αἰθὴρ ἐξογκοῦται τῆς Ἀρτέμιδος φερύτης· τὸ ἄρμα τῆς διὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐγκύψαν παρατάσσεται ἐγκαρσίως μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ θαλάμου τὸ πρᾶον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς ὡς συμπαθὲς ἐπισκέπτῃς τῆς θλιβερωτάτης συμφορᾶς μας.

Ἡ σκηνὴ νῦν πότῳ εἶνε ἐγγικτικώτερη. Ἐξώθεν ἡ φύσις φαιδρὰ προκύπτει ἵνα θεάσῃται τὴν παρ' ἡμῖν δυστυχίαν

Ἐχει παρέλθει ἱκανὸς χρόνος. Οὐδεμία βελτίωσις ἡ αὐτὴ κατὰστασις ἡ αὐτὴ ἀπελπισία.

Ἡ θλίψις ἡμῶν ἔχει φθάσει εἰς τὸ σημεῖον καθ' ὃ ἡ ψυχὴ ἀπηυδῆσασα διατελεῖ ἐν οὐδετερότητι ἐφεξῆς, πᾶσα δ' ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις παύει.

Ἡ σκηνὴ εἶνε φρικώδης· ἡ νύξ ἔξω σιγαλέα πληροῦται χαρᾶς, ἡμεῖς σιγαλέοι ἀναμένομεν τὸν θάνατον.

Μακρόθεν διακόπτει τὴν σιγὴν τὸ ὀχληρὸν κρόττημα ἁμαξίου. Ὁ μονότονος λυγμὸς τῶν στρεφόμενων τροχῶν, ὁ αὐτὸς ἐπικναλαμβανόμενος ἀπαθῆς, ἀκούεται μόνος ὡς σημεῖον ζωῆς ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ παντός. Πόσῃν μελαγχολίαν ἐμπνέει ἡ ἡρεμία τοῦ καὶ ἀπάθεια ἡ τακτικὴ καὶ ἐπιμελὴς ἐργασία τοῦ συγκρουομένης πρὸς τὴν τρικυμίαν τῆς ψυχῆς μας.

Νῦν πρὸς τοῦτοις ἀκούεται καὶ ἄσμα συμπορευόμενον αὐτῷ. Ὁ ἁμαξηλάτης ψάλλει τι τῶν δημῶδων παθητικώτατον, ἀναφερόμενον εἰς ἔρωτα ἀτυχῆ, ἔρωτα φθονηθέντα ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ θλιβερώτατα διερραγέοντα. Καὶ δὲν ᾄδει μὲν μετὰ τέχνης, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἐπακριβοῦς ἐκείνου χρωματισμοῦ, ὅστις εἶνε ἴδιος εἰς τοὺς ἀπλοῦς ἐκ τῆς ἀποσιώσεως τῶν εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὰς ἐννοίας του, ὥστε αἰσθάνεται τις τὴν ἄξει-

στον ἐκείνην φωνὴν μετοχετεύουσιν ὅλην τὴν αἰσθηματικώτητα αὐτῆς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀκούοντος, ὡς κρουνὸς ὕδατος ἐμβάλλει εἰς λεκάνην.

Νῦν ἡ ψυχὴ μου περιζοφοῦται καὶ ἡ θλίψις πολιορκεῖ αὐτὴν πανταχόθεν. Τὸ μελαγχολικὸν αὐτὸ ἄσμα μόνον ἐν τῇ ἀφωνίᾳ τῆς φύσεως σύστοιχον πρὸς τὴν ψύχῳσιν ἡμῶν, περιάγει αὐτὴν εἰς τὸ ἔσχατον.

Ἡ σελήνη ἐγκατέλειπεν ἡμᾶς, ἐγκατέλειπε καὶ τὸν οὐρανόν, ἔδυσσε. Σκότος αὖθις κατήτχυνε τὴν εὐπρεπῆ ὄψιν τῆς σεληνοφώτου φύσεως.

Μακρὰ ὥραι διέρρευσαν διὰ θλίψεων καὶ συγκινήσεων, ἡ νύξ τέλος ὀρέγει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν ἡμέραν ἀποχωροῦσα. Τὸ ἡμίφως, ὁ οὐδὸς τῶν σκιερῶν οἰκητηρίων τῆς νυκτός καὶ τῶν ἐκλάμπρων μεγάρων τῆς ἡμέρας, διατρέχει τὰς πεδιάδας, ἀναβαίνει τὰ ὄρη, ἐξαπλοῦται νωχελῶς ἐπὶ τῆς ἀβρᾶς θαλάσσης. Ὑποφώσκει.

Καὶ ἡμεῖς ἀγρυπνοῦντες ἀναμένομεν.

Ὁ ἰατρὸς πλησιάζει μελάγχολος τὴν κλίνην.

Ἐξετάζει ἐπὶ μακρόν, πάντες κρεμώμεθα ἀπ' αὐτοῦ. Ἀτενίζομεν τὴν ἀσθενῆ... ἐκεῖνον...

Αἶφνης ἀνεγείρεται, αἶγλη χαρᾶς ἀναλάμπει ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς μορφῆς του, ὑψοῖ τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν ἀσθενῆ, ὡσεὶ ἀναμένων τι...

Γλυκυτάτη φωνὴ κρούει τὰς καρδίας μας:

— Μαμά... μαμά... πατέρα!...

Ἀνατινάσσομεν τὴν κεφαλὴν πάντες, τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν, μία κραυγὴ ἄφραστος ἐκφεύγει τῶν χειλέων μας:

— Ἐσώθη.

Φαιδρὸς ὁ κώδων σύγχρονος τοῦ ἐξωκλησίου καλεῖ εἰς τὸν ὄρθρον, πρὸς αἶνον τοῦ ὑψίστου: χαρμόσυνοι οἱ φθόγγοι του πληροῦσι τὴν κοιλάδα, μεταγούσιν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν πτερύγων τῶν πανταχοῦ εὐφροσύνην.

Αὐτόματος κίνησις ἐμπίπτει εἰς πάντας ἡμᾶς· γονυπετοῦμεν καὶ θερμὴ πᾶναγνος εὐχαριστία ἀνυψοῦται ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἡμῶν πρὸς τὸν πανάγαθον πλάστην.

Καὶ ἡδὴ αὐγασμὸς ἀγαλλιάσεως καταφίγγει τὰ ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας σκιοθέντα δώματα τῆς καρδίας τοῦ φίλου μου, ἐν ᾗ σεμνὸν ἔδος ἱδρυταί σεμνοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν παρθένον.

Ἐν Πειραιεὶ Ἰουνίου 1890.

K. N. XATZHAHMHTPIOY

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ ἰατρὸς X... ὠμίλει μετὰ τινος φίλου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ὅτε νεκρικὴ συνοδεία ἀνέρχεται τὴν ὁδόν.

Ὁ φίλος μειδιᾷ εἰρωνικῶς παρατηρῶν ἐναλλάξ τὴν κηδείαν καὶ τὸν ἰατρὸν, ὅστις ὁμως μετ' ἀπαθείας ἀπαντᾷ:

— Ξεύρετε.... δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου.

— Δάνεισέ μου δέκα φράγκα, σὲ παρακαλῶ.

— Τί τὰ θέλεις;

— Τὰ θέλω διὰ νὰ ἐνεχυριάσω τὸ ὠρολόγιόν μου.

— Ἀλλὰ τότε διατί ζητεῖς καὶ ἀπ' ἐμέ τὰ δέκα φράγκα;

— Διότι πρέπει πρῶτον νὰ πληρώσω τὸν ὠρολογοδιορθω-
τὴν ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ κρατεῖ.

— Εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται ἡ ὑπόθεσίς μου; ἐρωτᾷ τις
φίλον του βουλευτὴν, ἐνεργοῦντα τὸν διορισμόν του.

— Εἰς ἄριστον σημεῖον φίλε μου. Τὰ σχετικά ἔγγραφα ἐ-
τακτοποιήθησαν, ὅλοι αἱ ἐνέργειαι ἐγένοντο καὶ δὲν μένει
πλέον παρὰ νὰ συναίνεση ὁ ὑπουργός.

Ὁ κ. Βλακίδης διηγεῖται ὅτι ἀπώλεσε πρὸ μικροῦ ἓνα
θεῖόν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε μεγίστην συμπάθειαν.

— Ἀλλ' ὅ,τι μὲ παρηγορεῖ ὀλίγον, προσθέτει, εἶνε ὅτι δὲν
ἤσθάνθη, δὲν εἶδεν ἐαυτὸν ἀποθνήσκοντα.

— Ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του;

— Ὁχι, καλέ.

— Πῶς λοιπόν;

— Ἦτο τυφλὸς πρὸ δέκα ἐτῶν.

Μπριλλαντίνη καὶ Βαρδολίρη.— Ἡ πρὸς στίλβωσιν καὶ
θρέψιν τοῦ μύστακος καὶ τῆς γενειάδος σκευασία τῆς *μπριλ-
λαντίνης* εἶνε ὑγρὸν ἀλκαλικόν, ἀρωματισμένον δι' εὐαρέστου
μύρου, τῇ προσθήκῃ ἑνὸς δεκάτου τῆς ποσότητος τοῦ ἀρχι-
κοῦ τούτου ὑγροῦ ἐκ γλυκερίνης ἢ κικινελαίου νεωστὶ παρε-
σκευασμένου.

Bardolirη δὲ καλεῖται ἐσχάτως ἐπινοηθεῖσα σκευασία
πρὸς λίστρωσιν τῆς κόμης κατασκευαζομένη ὡς ἑξῆς:

Τραγακάνθινον κόμμι γραμμάρια 17.

Ροδόνερρον » 454.

Ἀπόσταγμα ρόδων (ροδέλαιον) » 1.

Διαλύσατε τὸ κόμμι ἐντὸς τοῦ ροδόνερρου ἐντὸς 24 ὥρων,
φροντίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀνακινήτε τὴν παραγο-
μένην πηκτὴν μάζαν. Ἀποστάξατε εἴτα τὸ μίγμα διὰ χον-
δροῦ λινοῦ πανίου καὶ ἀναμίξατε εἴτα τὸ ροδέλαιον καὶ ἡ
Bardolirη εἶνε ἐτοίμη. Δύνασθε, ἂν ἐπιθυμῆτε, καὶ νὰ χρω-
ματίσητε αὐτὴν δι' ὀλίγων σταγόνων ἢ ἀμμωνιακοῦ καρμινίου
ἢ διαλύσεως ἀνιλίνης.

ΤΩ: ΦΙΛΛΑΤΩ: ΜΟΙ

Κ. Κ. Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΩΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ

Πέτα, ψυχὴ μου, πέταξε μὲ τὰ γοργὰ φτερά σου
νὰ σμίξης μ' ἄλλῃ φιλικῇ ψυχῇ ἀγαπημένη,
μέσ' τῇ δικῇ της τὴν χαρὰ νὰ χύσης τὴ χαρὰ σου,
νὰ δῇ γιορτὴ ποθομένη, γιορτὴ εὐλογημένη,

Πέτα καὶ μύρωσε κ' ἐσὺ μὲ φιλικὴ καρδιά,
καὶ μὲ λουλούδι' ἀμάραντα πλέξε κ' ἐσὺ στεφάνην.
καὶ σκόρπισε τριγύρω τους ἀγάπην κ' εὐωδιά
καὶ ψάλε ὑπερήφανο τραγοῦδι, 'ς τὴν ὀρφάνια.

Ἀγαπημένε φίλε μου, σοῦ στέλνω μυρωμένη
κ' ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιάς ὁλόθερμη βγαλμένη
τὴν πρὸ γλυκύτερ' εὐχή, Σοῦ εὐχόμαι νὰ ζήσουν,
καὶ λύπη, πόνος, στεναγμὸς ποτὲ νὰ μὴ γροικήσουν.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 9 Ἰουλίου 1890.

ΕΠ. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤῳ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΤΑΚΗ ΚΟΥΒΑΒΑ

Γιομάτος νεότητι καὶ δροσιᾷ λουλουδι' μυρωμένο
εἰς τῆς ζωῆς ἐβλάστανες τὸ δροσερὸ λιβάδι,
μ' ἀγέρι φύσῃς' ἔξαφνα σκληρό, φαρμακωμένο
καὶ μαραμένο σ' ἔρριξε σ' ἀτέλειωτο σκοτάδι.

Τώρα 'ς τὸ μνημα κοίτεσαι δίχως πνοὴ καμμία·

Ἐσθύσθηκε παντοτεινὰ ἡ τρυφερὴ ματιὰ σου,

ἢ ζηλεμέναις χάrais σου χαθῆκαν μία, μία

κι' ἔπαψε πλέον νὰ χτυπᾷ ἡ ἄκακη καρδιά σου

Πές μου γιὰτὶ νὰ γεννηθῇς! γιὰτὶ νὰ μεγαλώσῃς,

Σὰν ἦτανε ἀλύπητα ὁ χάρος νὰ σε πάρῃ;

Γιὰ νὰ μᾶς κάψῃς τὴν καρδιά γιὰ νὰ μᾶς φαρμακώσῃς;

γ' αὐτὸ μαράθῃς, λούλουδο, ὅλο δροσιὰ καὶ χάρι;

Γραμμένο σοῦτανε νεκρὸν νὰ σε χαρῇ τὸ χῶμα,

κι' ἀπὸ τοῦ κόσμου νὰ σωθῇς 'νωρίς τὴν ἀδικία·

καὶ τώρα εἶσαι ἄγγελος στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,

ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῆς μακρὺν τὴν ἄμετρη κακία.

Ἐκεῖ 'ψηλὰ ποῦ θρίσκεσαι 'ς τὸν γαλανὸν αἰθέρα

θὰ ἡῦρες τὴ μητέρα σου τὴν πολυαγαπημένην.

Μὴ λησμονήσῃς νὰ τῆς πῇς πῶς δευτέρη μητέρα

σοῦ ἦτανε ἡ θεία σου ἡ χαροκυπημένην.

Καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν παρηγοριά νὰ δώσῃ

σ' τὸν ἄμοιρο πατέρα σου σ' τὴ δόλιχα ἀδελφὴ σου,

Τοὺς ἀτυχεῖς σου συγγενεῖς νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσῃ

νὰ ὑποφέρουν τὴν πικρὴν, τὴ μαύρην στέρησί σου.

30 Ἰουνίου 1890.

ΕΛΕΘΙΠΠΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΥΜΗ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Μὴ μ' ἀγαπᾷς δὲν σοῦ ζητῶ γιὰ ἐλεημοσύνη

Ἀγάπη ποῦ σὰν τὸ κερί ὁ ἄνεμος τὴ σβύνει

Ἀγάπη παρακαλετὴ, μὲ τὸ στανεῖδ ἀγάπη.

Πέφτει σὰ λούλουδο χλωμὸ ποῦ ἡ ρίζα του ἐσάπη.

Θέλω ἀγάπη, 'στὴν καρδιά νὰ εἶναι ριζωμένη,

Ποῦ ὅλος ὁ κόσμος νὰ τραβᾷ κ' ἐκείνη νὰ μὴ βγαίνει.

Θέλω ἀγάπη πύρινη, ἀσάλευτη σὰ βράχος,

Καὶ μέσ' στὰ φυλλοκάρδια σου νὰ ἦμ' ἐγὼ μονάχος

Μὴ μ' ἀγαπᾷς, δὲν σ' ἀγαπῶ δὲν στοὺς ζητῶ γιὰ χάρη

Λησμονήσέ με, κ' ἄς γενῇς βασιλίσσα μακάρι.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος, Ἰουλίου 1890.